

Lluçanès, s.v. *Puig*

Montcolibre, V. *Columbrets*

MONTCONILL., amb CONILL, CONILLES etc.

Grup de NLL, que ja fou estudiat junt amb els mall. *Conia*, *Conies*, en el vol. I, 111-112, i des del punt de vista de l'ètimon, en el *DECat.* II, 88b18-43. De CUNICULUM 'galeria subterrània', mot identificat com ibèric per Plini, amb el significat de galeries de mines.

(1) *Montconill*, vora un poblet en els afores de Manresa, agre. a St. Joan de Vilatorrada; recordo que el 1924 jo hi havia vist encara una obertura, com de túnel, ben visible.

Només he conservat nota imprecisa d'un homònim (2) que hi hauria en el Ripollès, te. les Llosses.

Un altre (3) que havia de ser entre el Solsonès i el NE. de Segarra, se cita, cap a 1740, darrere *Bergús*, *Ardèvol*, *Torredenegó*, *Biosca* i *Lloberola* (en una llista de NPP p.p. Baraut, *El Miracle*, 54).

(4) En tot cas és ben conegut un homònim llenguadocià, situat prop de Carcassona: *Montconil*; o bé 1720, *Bastide de Montconil*, que seria *Monteconicula* a. 925: agre. al mun. de St. Martin Vieil (c^o Alzonne) (Sabarthés), nom avui antiquat i reemplaçat per *Rocreuse*. L'*InvLC* confirma *Monte Conicula* forma medieval d'un d'ells, potser el (2) o el (4).

Sembla que també vingui del mateix un NL fr. del dept. Manche, anomenat *Monte Cuniculo* el 1412 (te. Genets); encara que avui sigui *Montconin* (però cf. fr. antiq. *conin* 'conill').

CONILL mall.: Vol. I. I dos llocs del Continent: dos veïnats dits *Conill* a l'Est. de Segarra: un agre. a La Figuerosa (ja *Conil* en butlles de 1151 i 1180 Kehr, *Papsturk.*, pp. 329, 498) i un altre, agre. a Pujalt (que ja figura en les llistes de par. vigatanes p.p. Pladevall, del S.XII, n° 206). *El Conill* pda. de Tavernes de Valldigna, *Rec de Conilló* a La Clusa (Vallespir).

D'altra banda, del femení. *Conilles*, St. Joan de~, que era el nom antic del que és avui St. Joan de Mediona (Penedès), forma fem. que pot venir del plural ll. CUNICULA. El Roll de *la Conilla*, te. Mislata (XXX, 130.13), que com tantes sequioles ha de passar per petits túnels: repetit *Conilla* a Aiello de Malferit; també a Vimbodí 1185, *Cart. Poblet*.

Ara bé, no en manca alguna confirmació a Italia. Pieri estableix el sign. «meato sotterraneo» com etimològic d'un NL toscà *Coniccbio*, i d'un *Coniccbio* de Macerata (entre Ancona i Fermo) (*Top. Arno*, 344).

MONTCORBAU

Poblet del municipi de Betlan (Vall d'Aran), (ara

agre. al de Viella). És més amunt de Betlan, molt enlairat en el vessant dret de la Garona. Era el poble nadiu del poeta i filòleg Mn. Josep Condò, a qui deu tant l'obra de Coromines *PVAr.Ga.* (veg. allípp. 411a 5 40-44, i 650b32-49).

PRON. MOD.: *mun̄kurbáy*, oït allí Cor. (1924).

DOC. ANT.: 1310-12: *G. de Montecorballo* (Reglà, *Lucha por Aran*, 20).

ETIM. Probablement de MONTEM COZBALDI: genitiu 10 del NP germànic COZBALD (Förstemann, 614). J.F.C.

Montcortès, V. *Cortès* *Montdarn* i *Montderm*, V. *Mondarn* *Montdois* V. *Montdony*

MONTDONY

Pronunciat *mundúy* o amb una *ó* molt tancada. Antic castell del Vallespir, avui nom d'una vall que 20 desemboca per la dr. en el Tec, provinent de Montalbà, prop dels Banys d'Arles.

En les meves enq. de 1959 (a Arles i Montalbà, XXIV, 97-102, 102-108, i als Banys 102), encara hi vaig sentir a alguns la pron. *mundúy*; i a algú més la 25 bàrbara *munduní* (imposada pels instituteurs francesos). Poc exacta i massa pessimista l'afirmació de Fouché: «sous l'infl. de la pron. fr., *Alenyâ* et *Nyils* --- autrefois avec un *y*, auj. *aleniaâ*, *nîls*; cf. encore --- *Montdony* = *munduní*» (*Phon. Rouss.* 215). En 30 els mapes francesos i en C.A.Torrás, *Pir.Cat.:* *Mondony*.

Però la gent ben arrelada en aquelles terres, culta i tot, manté la pronúncia correcta: «*Pont de Montalbà*. Abans d'el franquejar, fes una pausa: /potser el *Mon-* 35 *dony* te pot aconsellar; /qui sap on l'aventura et menarà /abans d'atènyer els penyaters de Frausa» (Edm. Brazés, *L'Ocell i les Cireres* p. 73). No és ben exacta la *t* (potser err. tip. per *Montid*?) en «el *Montony* davalla sempre encaxonat entre timbas 40 granítiques» Bosch de la Trinxeria (*Montalbà*, 7). Alart: «le château de *Mondoy*n ou de Montalbà» (*Not. Hist.sur les Comm. du Rouss.* II, 137).

MENCIONS ANT. 1020: «castello que dicunt *Monte Domno*» (Alart, *InvLC*, s.v. *castell*); 1088: «ipsum 45 castellum de *Montdon* et ipsum de Serralonga» (id., *RLR*, III 82); també en el *Cartul. Rouss.* 98, on sembla que Alart el data de 1080 (?); 1091: de *Monte Domno* (*InvLC*); en *No.Hi.Comm.Rous.* p.142, posa amb aquesta data «*Monte Domno* lisez *Monte Doïnno*» 50 (esmena potser supèrflua); 1119: «valle de *Montdon*» cit. junt amb Costoja (Col-I. Moreau XLIX, 62); 1238: dans la reconnaissance de 1238 le château de *Montdon*, dans la vallée de Montdony, qui débouche aux Bains d'Arles est appelé de *Monte Domno* et 55 *Mons Doïn*» (Alart, *RLR* III, 282); 1285: Ste. Engracie de parrochia de *Mondoy*n (*InvLC* s.v. *Engràcia*).